

EPISCOPIA COVASNEI ȘI HARGHITEI
PROTOPRIATUL SFÂNTUL GHEORGHE

BISERICA „SFÂNTA TREIME” CHICHIȘ

BULETIN PAROHIAL

APARE CU BINECVÂNTAREA
PREASFINȚITULUI PĂRINTE ANDREI
EPISCOPUL COVASNEI ȘI HARGHITEI

NR. 1 AUGUST 2016

CUVÂNT ÎNAINTE

Biserica noastră Ortodoxă a fost mereu luminătoarea credincioșilor ei, întremând și mișcând inimile celor care doresc spre cunoașterea adevărurilor profunde ale vieții, în deplinătatea actelor și gesturilor liturgice.

Pe de o parte avem în față bunurile imobile ale acesteia, dar și pe cele mobile, dar nu ca și cum ar fi schimbătoare, ci sub forma transmiterii lor în istorie prin oamenii încredințați de Dumnezeu pentru aceasta. Astfel, dacă pe de o parte avem clădirile și zidurile afierosite lui Dumnezeu prin slujire, pe de alta avem realitățile revelaționale plămădite de Hristos în orice bun creștin.

Mintea și sufletul omenității transpare credința și lumina Celui ce ne este Cale, Adevăr și Viață. Doar respirând iubirea Lui vădită-n creație vom putea înțelege de ce aceasta (întreaga zidire) nu poate conține a se minuna de faptele Sale milosârde, aducându-i laudă în toate formele accesibile ei.

Binecuvântăm demersul cultural al Parohiei Chichiș, dimpreună cu corpul redacțional, ostenitorii și binefăcătorii care se îngrijesc de apariția acestei Foi Parohiale.

**† Andrei,
Episcopul Covasnei și Harghitei**

Parohia Ortodoxă Română Chichiș Biserica „Sfânta Treime”

Satul Chichiș este situat pe DN11, în drumul dinspre Brașov către Moldova, fiind primul sat din județul Covasna (la 22 km distanță de Brașov și la 12 km de Sf. Gheorghe). Localitatea aceasta de 1075 de locuitori nu atrage cu nimic atenția trecătorului grăbit dinspre Ardeal spre Moldova, sau invers, peste Pasul Oituz, numai românii ortodocși din toată zona covăsneană (minoritari etnic) cunoscând durerea bisericilor părăsite și cu lacăte grele la intrare, lângă care sunetul păsărilor cerului și pe care ÎPS Ioan Sălăjean s-a încăpățânat să le tot renoveze, timp de 20 ani încoace, de când a fost înființată Episcopia Harghitei și Covasnei. Pentru că bisericile acestea ortodoxe au aparținut de secole românilor, forțați în decursul istoriei, fie să treacă la catolicism, fie să părăsească zona.

La întrebarea reporterului, dacă icoana Maicii Domnului pictată de Părintele Arsenie Boca, aflată pentru închinare în stânga altarului, este făcătoare de minuni, părintele paroh Ioan Gavrilă exclamă:

„Prima minune pe care pot să o mărturisesc, într-o zonă ca a noastră, este aceea că mi-a umplut biserica de credincioși, la slujbe! În primii patru ani după hirotonire, între 1995 și 1999, am fost preot la Ojdula. Acolo aveam cinci femei în biserică și le spuneam: „Uite, ați venit ca femeile mironosițe la Mormântul Sfânt!”. Patru ani m-am chinuit acolo, erau zile când nu aveam nici bani de pâine, de nimic... Dar mergeam în biserică și de fiecare dată mulțumeam Domnului și mă rugam: Doamne, m-am făcut preot și nu am cui vorbi; dăruiește-mi,

Doamne, oameni! Și Domnul s-a îndurat și în 14 noiembrie 1999, prima zi a Postului Crăciunului, am venit aici la Chichiș. La început nu prea venea lume în parohia mea, doar brașovenii care veniseră și la Ojdula. Și încet-încet iată că duminica, la Sfânta Liturghie, aveam în biserică 20-30 persoane, iar acum se umple biserica!

În primii ani, după slujbă, mai rămâneam și câte două-trei ore în biserica goală, meditam, mă rugam – acum îmi dau seama că mă ținea puterea icoanei Maicii Domnului în biserica noastră, dar atunci nu știam ce dar avem aici de la Părintele Arsenie. Apoi am început să slujesc miercurea acatist închinat Maicii Domnului și rugăciuni de dezlegare, iar vinerea Taina Sfântului Maslu. Oamenii mă întrebau: „Pentru cine faci slujba, părinte? (Erau 2-3 persoane în biserică.). Pierzi vremea!” Și eu ziceam: „Nu pierdem vremea, ne rugăm: la sfinți, pentru noi ce prezenți, pentru familiile noastre,” nu ardeam pomelnicele de duminica, le pomeneam și în timpul săptămânii, la Sfântul Maslu. Într-un an de zile au început să vină la Maslu, vinerea, 5, 7, 9, 12, 20, 30, 40 persoane și acum... nu mă mai pot opri! Aveam credința că o să ne aducă Maica Domnului credincioșii – și așa a fost! Acum sunt mulțumit; și cum să nu fii atunci când vezi că într-o zonă ca a noastră unde ortodoxia răzbate foarte greu vin atâția oameni la biserica ortodoxă?!...”

SURSA: LUMEA CREDINȚEI

DUMINICA A 2-A DUPA RUSALII

Chemarea Primilor Ucenici la Apostolat

**Se cuvine să dăm slavă și mulțumire
lui Dumnezeu pentru toate
binefacerile sale de pe acest pământ!**

Convertirea lumii la credință creștină ne-o înfățișează Sfânta Evanghelie de astăzi, prin imaginea unei pescuiri minunate. Două corăbii erau legate la țărmul lacului Ghenizaret sau Marea Galileii. Pescarii ieșiseră din ele și se ocupau cu spălatul și dresul mrejelor. Mântuitorul văzându-I ia chemat pe acești pescari și le-a făgăduit că-i va face pescari de oameni; adică ei vor merge să răspândească învățătura de credință în toată lumea. Acești pescari erau după cum ni relatează Evanghelia, Andrei și fratele lui Petru, Iacob și fratele lui Ioan.

Fiind multe corăbii cu pescari galileeni pe mare, Hristos Mântuitorul lumii numai pe unii i-a chemat la Sine, pentru această chemare și misiune dumnezeiască, de a-I fi martori ai Învierii, apostoli și propovăduitori ai Sfintei Evanghelii "până la marginile pământului". I-a chemat dintr-o corabie pescărească în altă corabie, duhovnicească. Din corabia grijilor pământești, în corabia Duhului Sfânt, care este Biserica pe care avea s-o întemeieze

Hristos. Până la această chemare, cei patru ucenici își împlineau chemarea cea dintâi, lucrând cu mâinile lor ca să trăiască. Acum însă au fost chemați și aleși de Fiul lui Dumnezeu ca să fie pescari ai lumii, "vânători de oameni", vestitori ai Sfintei Evanghelii, întemeitori ai Bisericii lui Hristos pe pământ. Aceasta este o chemare cu totul dumnezeiască, rânduită la anumite vremi și adresată numai celor sfinți și aleși, pentru a conlucra prin harul Duhului Sfânt la descoperirea voii lui Dumnezeu și la mântuirea oamenilor. N-a chemat Hristos la apostolat, nici oameni bogați, nici învățați, nici cunoscuți și cinstiți. A chemat pescari, oameni săraci și fără învățătură, oameni smeriți și curați la suflet, ca să smerească pe cei mândri, să mustre pe cei necredincioși și să ridice pe cei căzuți în întunericul necunoștinței de Dumnezeu. I-a chemat Hristos la sine goi, cerându-le să se lepede de cele pământești, de avere, de rude, de prieteni, de trufia acestei vieți și să-I fie ucenici, apostoli, mărturisitori și împreună lucrători la înnoirea lumii. A chemat Hristos pe cei mai smeriți și curați la suflet, dezbrăcați de toate grijile trecătoare, ca să-i poată fi ucenici credincioși gata să-și dea viața pentru El. Această mare este lumea, lumea ca o mare furtunoasă, tulburată și

înfuriată de viforul ispitelor în care oamenii plutesc duși de grijile acestei vieți. Înțelegem acum de ce multe din bisericile noastre au forma unei corăbii îndreptate către limanul ceresc, spre a ne face să înțelegem că totdeauna trebuie să ne gândim la acest liman lin al mântuirii. Biserica creștină însă plutește pe apele cele furtunoase, pe oceanul vremurilor, unde toate vânturile, patimile și învățăturile străine, toate voințele răzvrătite se ridică neconținut împotriva ei.

Această Sfântă Evanghelie vorbește de chemarea celor dintâi ucenici ai lui Hristos, am socotit de cuviință să vorbesc despre:

CHEMAREA LUI DUMNEZEU ADRESATĂ OAMENILOR

Chemarea lui Dumnezeu este de multe feluri și cu multe planuri dumnezeiești. Uneori Dumnezeu cheamă la sine pe toți când zice: “Întoarceți-vă către Mine și veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți cele mai îndepărtate meleaguri ale pământului. Eu sunt Dumnezeu tare și nu este altul” (Isaia 45, 22). În alt loc zice: “Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28).

Iarși vedem că chemarea lui Dumnezeu este adresată mai ales celor păcătoși, după cuvântul care zice: “N-am venit să chem pe cei dreپți, ci pe cei păcătoși la pocăință” (Marcu 2, 17; Luca 5, 32).

După cum spuneam, mijloacele prin care Dumnezeu cheamă pe oameni la mântuire sunt felurite. Chemarea dumnezeiască cea mai mare și mai aleasă s-a făcut prin Iisus Hristos, după cum a proorocit Isaia, zicând: “Neamurile care nu Te știau pe Tine, Te vor chema și popoarele care nu Te cunoșteau, la Tine vor alerga” (Isaia 55, 5). Sau: “Iar Eu,

când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine” (Ioan 12, 32). Zice și marele Apostol Pavel: “Prin Care am luat har și apostolie, ca să aduc, în numele Său, la ascultarea credinței, toate neamurile, între care sunteți chemați și voi ai lui Iisus Hristos” (Romani 1, 5-6). Chemarea oamenilor la mântuire se face prin Duhul Sfânt cu multă răbdare, după mărturia care zice: “Și Tu i-ai îngăduit pe ei ani mulți și le-ai deșteptat luarea-aminte prin Duhul Tău și prin proorocii Tăi, dar ei nu și-au plecat urechea” (Neemia 9, 30).

Dumnezeu cheamă pe oameni la pocăință și prin prezența zidirilor Sale căci zice: “Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria” (Psalm 18, 1). Mulți oameni înțelepțiți de Dumnezeu, văzând frumusețea și armonia minunată a zidirilor, au ajuns la cunoașterea Ziditorului a toate, căci întreaga creație mărturisește că este opera mâinilor Lui.

Este o chemare a lui Dumnezeu după alegere, după cum ne spune Sfântul Ap. Pavel: “Pe care i-a hotărât mai înainte, pe aceștia i-a și chemat și pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceștia i-a și preaslăvit” (Romani 8, 30). Dar să nu înțelegem greșit, că Dumnezeu pe care mai înainte i-a hotărât pe aceștia i-a chemat și i-a îndreptat. Această chemare după alegere nu o face Dumnezeu fără voia omului. El fiind Atotștiutor și cunoscător de inimi, cheamă pe aceia care sunt vrednici de chemare, adică pe acei pe care mai înainte îi vede că vor voi să-I urmeze și să facă poruncile Lui, pentru că Dumnezeu nu mântuiește pe om fără de om, fără voința lui. Dumnezeu voiește, “ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4).

Până aici v-am vorbit despre chemarea, în general, pe care o face Dumnezeu către tot omul, căci nu este om care să nu aibă pe pământ o chemare dumnezeiască. Însăși nașterea noastră trupească, adică chemarea din neexistență la viață este o chemare a lui Dumnezeu, căci nimeni nu se naște fără voia și pronia Lui. Apoi fiecare om este chemat sau rânduit de sus să aibă un rol, o menire în viața aceasta. Unul este chemat să fie tată sau mamă de copii. Altul este chemat să lucreze cu mâinile sau cu mintea, să îngrijească pe bolnavi, să învețe și să educe pe oameni, să conducă popoare, să facă opere de binefacere, să slujească într-un fel societatea în care trăiește. Pe lângă această chemare firească, Dumnezeu adresează fiecărui om și o chemare duhovnicească, de a cărei împlinire sau respingere depinde mântuirea sau osânda noastră.

Harul lui Dumnezeu nu silește pe nimeni. Oamenii au libertatea să-l primească și să conlucreze cu Harul sau să-l respingă.

Dar la ce cheamă Dumnezeu?

Dumnezeu ne cheamă la pocăință. Dumnezeu ne cheamă la împăcare cu El. Dumnezeu ne cheamă la sfințenie. Dumnezeu ne cheamă de la întuneric la lumină. Dumnezeu ne cheamă din moarte la viață. Dumnezeu ne cheamă la pace. Dumnezeu ne cheamă la împărtășire cu Hristos. Dumnezeu ne cheamă la viața cea veșnică

Ce trebuie să facem ca să ne mântuim?

1. În primul rând trebuie să avem credință. Când vorbim despre credința creștină, înțelegem că aceasta este virtutea, adică puterea prin care primim ca adevăr neîndoielnic tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă pentru

mântuirea noastră. Prin credință cunoaștem ceea ce nu putem vedea și adevărim ceea ce nădăjduim de la Dumnezeu, cum citim în Sfânta Scriptură : «Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor nevăzute» (Evrei XI, 1).

Sf. Antonie cel Mare spune: „Cunoașterea lui Dumnezeu și credința în Acesta este mântuirea și desăvârșirea sufletului.

2. Apoi dragostea

Care este cea mai mare dintre cele trei virtuți teologice. Ea este, nesfârșită asemenea lui Dumnezeu. Sf. Marcu Ascetul spune: „Iubirea este puterea de a-l câștiga pe aproapele nostru și câștigându-l pe el, îl câștigăm pe Dumnezeu. Cuv. Simeon Noul Teolog spune: „Iubirea este flacăra care ne mistuie inima, dragostea nemarginită a lui Dumnezeu pentru frații noștri.”

3. Să savârsim fapte bune

Aici vorbim despre ASCULTARE, SMERENIE, MILOSTENIE și multe altele care ajută la dobândirea Împărăției lui Dumnezeu. Sf. Ioan Gură de Aur (Hrisostom) spune aici ca „De noi depinde ca Dumnezeu să ne miluiască; El ne-a dat posibilitatea aceasta. Dacă facem fapte bune, vrednice să fie miluite, dacă faptele noastre merită iubirea de oameni a lui Dumnezeu, atunci Acesta, cu siguranță, o să ne miluiască.”

Atentie!!! Trebuie să fim cu luare aminte și să nu ne grabim, gândind că am devenit virtuțioși, pentru că în adâncul inimii se găsesc atatea patimi mici și ascunse care ne pot doborâ foarte repede!

Erau multe corăbii cu pescari galileeni pe mare, dar Hristos Mântuitorul lumii numai pe

unii i-a chemat la Sine, pentru această chemare și misiune dumnezeiască, de a-I fi martori ai Învierii, apostoli și propovăduitori ai Sfintei Evanghelii "până la marginile pământului". I-a chemat dintr-o corabie pescărească în altă corabie, duhovnicească. Din corabia grijilor pământești, în corabia Duhului Sfânt, care este Biserica pe care avea s-o întemeieze Hristos. Până la această chemare, cei patru ucenici își împlineau chemarea cea dintâi, lucrând cu mâinile lor ca să trăiască. Acum însă au fost chemați și aleși de Fiul lui Dumnezeu ca să fie pescari ai lumii, "vânători de oameni", vestitori ai Sfintei Evanghelii, întemeitori ai Bisericii lui Hristos pe pământ. Aceasta este o chemare cu totul dumnezeiască, rânduită la anumite vremi și adresată numai celor sfinți și aleși, pentru a conlucra prin harul Duhului Sfânt la descoperirea voii lui Dumnezeu și la mântuirea oamenilor. N-a chemat Hristos la apostolat, nici oameni bogați, nici învățați, nici cunoscuți și cinstiți. A chemat pescari, oameni săraci și fără învățătură, oameni smeriți și curați la suflet, ca să smerească pe cei mândri, să mustre pe cei necredincioși și să ridice pe cei căzuți în întunericul necunoștinței de Dumnezeu. I-a chemat Hristos la sine goi, cerându-le să se lepede de cele pământești, de avere, de rude, de prieteni, de trufia acestei vieți și să-I fie ucenici, apostoli, mărturisitori și împreună lucrători la înnoirea lumii. A chemat Hristos pe cei mai smeriți și curați la suflet, dezbrăcați de toate grijile trecătoare, ca să-i poată fi ucenici credincioși gata să-și dea viața pentru El. Astăzi, mai mult ca oricând, ne cheamă Hristos la credință, la dragoste frățească, la faptele bune care ne aduc bucuria dobândirii Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi să ne deschidem inima, pentru Dumnezeu, pentru Evanghelie, pentru o viață creștinească mai înaltă, mai curată, cât mai sfântă. Apoi să ne cercetăm dacă am făcut, sau nu, măcar o parte din sfintele noastre datorii creștinești, dacă ne-am împlinit menirea pentru care am fost creați. Să-L rugăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos să ne lumineze și să ne ajute a ne împlini cu sfințenie marea noastră chemare de creștini și fii ai Bisericii lui Hristos. *Amin.*

BIBLIOGRAFIE:

- Arhim. Cleopa Ilie – Predici la Duminicile de peste an, Editura Episcopiei Romanului și Hușului, 1990
- Ieromonah Chiril – Din înțelepciunea Sfinților Părinți ai Bisericii și a vechilor filozofi greci, Ed. Bunavestire, Bacău 2011
- ÎPS Teofil Herineanu - Tâlcuiri din Sfânta Scriptură, Editura Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, Cluj-Napoca 1987

Adrian Gavrilă
(Student Teolog)

PREDICĂ LA ADORMIREA MAICII DOMNULUI

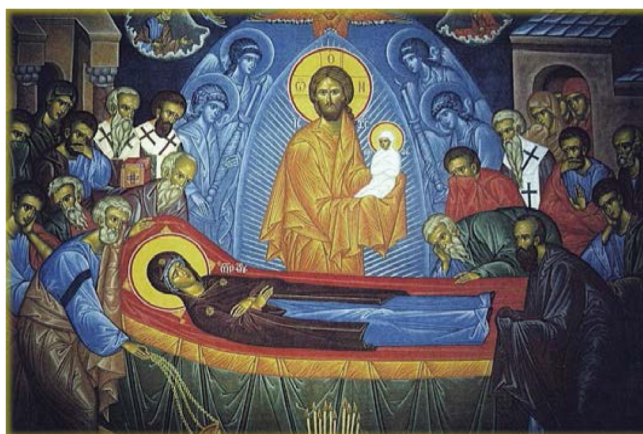
(15 august)

**„Întru naștere fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu
Născătoare, mutatu-te-ai la viață, fiind Maica vieții, și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte
sufletele noastre.”**

Am început acest cuvânt de învățătura cu acest fragment din cântarea troparului, ca să facem legătura cu ce s-a citit din Sfânta Evanghelie.

Ce frumos a strigat o femeie din mulțime „Fericit este pântecul care te-a purtat și sânii la care ai supt”. Mare adevăr și taină a lui Dumnezeu a rostit această femeie. Însă, fericită a fost Fecioara Maria, când arhanghelul Gavriil a fost trimis de Tatăl Ceresc să-i vestească, că avea să primească în pântecul fecioresc, pe Fiul Său, unicul fiu al său, Iisus Hristos și pentru că a fost destinată să îl primească pe Dumnezeu în pântecul ei, mare a fost taina aceasta și iată de ce...

Un fragment din istoria cărții II Regi (cap.12, vers. 15 –23) spune că Împăratului David îmbolnăvindându-se un copil la care ținea foarte mult, s-a rugat Domnului pentru copil, a postit și ducându-se departe a petrecut noaptea întins pe pământ. Într-un târziu ducându-se la el bătrânii casei ca să îl ridice de la pământ, el na voit și nici n-a mâncat pâine cu ei și după 7 zile copilul a murit. Dar curtenii împăratului se temeau să-i spună că i-au murit băiatul, căci ei își făceau socoteala, câtă vreme copilul era viu și ei îl mângâiau, el nu îi băga în seamă, cum să îi spună acum că a murit copilul. Se putea să își facă el (împăratul) un rău mai mare. Dar pe când ei stăteau mânăniți, cu astfel de șoapte pe buze, David a priceput că preaiubitul copil a murit. Și întrebându-i dacă a murit copilul, curtenii afirmău cu teamă că, copilul a murit. La auzul acestei vești, Împăratul s-a sculat de la pământ, s-a înmiresmat cu mirodenii, și-a schimbat hainele și s-a dus în casa Domnului să se roage. Întors acasă ceru să i se dea o pâine și a mâncat. Atunci curtenii nedumeriți de cele văzute se întrebau ce avea să însemne acest lucru, când copilul era încă în viață, plângea, postea și nu dormea și acum după ce copilul a murit s-a sculat, și mânca și bea. David le răspunse „câtă vreme copilul era viu am postit și am plâns căci socoteam, cine știe, ca Domnul mă va milui și poate va trăi copilul, iar acum el a murit. La ce să mai postesc? Îl mai pot eu oare întoarce? Eu mă voi duce la el, iar el nu se va mai întoarce la mine.” Să vedem de ce am început cu acest capitol.

CUVINTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Iubiților, astăzi am venit la Sfânta Biserică, ca să o prăznuim pe Maica Domnului. Cu toți am spus când am plecat de acasă „Măicuță Sfântă ajută-mă să ajung cu bine la Sfânta Biserică! Măicuță ajută-mă ca astăzi să îți aduc și eu aportul meu (darul meu) de rugăciune când tu ai adormit pentru omenirea aceasta. Ai adormit pentru noi, ai adormit pentru noi ca Fiul tău să ne ierte de păcate!” La fel să întâmplat și cu Maica Domnului, iubiților, putem spune că atâta timp cât Domnul nostru Iisus Hristos a suferit pe pământ, ea mereu a avut de purtat o cruce a durerilor văzând toate umilirile, batjocoririle însăși răstignirea Fiului ei iubit. A fost îndurerată când nu mult după naștere a trebuit să fugă în Egipt din pricină lui Irod. A avut apoi de îndurat cu fiul ei, toate vrăjmășiile fariseilor și ale vameșilor. Și ea stătea ca sfâșiată cu inima străpunsă ca de o sabie atunci când fiul ei, era răstignit și își dădea duhul. După ce a plecat însă din această lume după înălțarea Sa la ceruri, nu mai apare Maica Domnului atât de îndurerată. Ba din contră, ea era aceea care revărsa curaj și mângâiere. Chiar și în sufletele apostolilor. Le spunea „Frați apostoli, întăriți-vă în cuvântul lui Dumnezeu, întăriți-vă în slujirea cuvântului iubirii de Dumnezeu, căci iată fiul meu v-a spus <<în lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți căci eu am biruit lumea>>.

Ne încurajează și pe noi astăzi iubiților, chiar dacă nu o vedem, chiar dacă nu este fizic lângă noi, dar o simțim, în sufletele noastre, ori de câte ori aducem rugăciune către ea. Atât de frumoase sunt rugăciunile care le înălțăm către Maica Domnului, paraclisele sunt dumnezeiești de ocrotitoare și ziditoare sufletește. Cum să nu îi mulțumim noi Maicii Domnului care a mijlocit pentru țara aceasta?! Cum să nu ne rugăm noi Maicii Domnului când ea este ocrotitoarea României?! Când ea duce rugăciunile permanent, noi poate nu ne rugăm suficient dar ea se roagă permanent Tatălui Ceresc ca să ne dea pâinea cea de toate zilele!

Asta face Maica Domnului ! Vor da răspuns cei care o judecă și o blasfemiează pe Maica Domnului să fiți cu siguranță înștiințați de lucrul acesta. Pentru că ea a fost și a trăit în lume, a cunoscut durerile, a cunoscut neputințele, necazurile! A știut ce înseamnă lipsa! Pentru că a fost om între oameni! La fel Fiul ei Mântuitorul Iisus Hristos, S-a născut din trup de femeie nu S-a teleportat pe pământ?! A trăit în mijlocul oamenilor nu între regi și împărați , în lumea bună cum spunem noi. A trăit acolo unde a fost suferința, acolo unde era nevoie. Căci ce mărturisește, “Nu am venit pentru cei sănătoși ci pentru cei bolnavi!” și mai mult de atât, “nu am venit pentru cei sătui ci pentru cei însetați de cuvântul lui Dumnezeu!”. În pericopa evanghelică de ieri (Duminica a 8-a după Rusaliu) despre înmulțirea celor 5 pâini și 2 pești, 5000 de bărbați și restul femeilor și copii care erau însetați de cuvântul lui Dumnezeu. Si Maica Domnului a văzut toate acestea! Și de acolo de sus din împărăția

Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh ne vede și astăzi. Și știe pe fiecare dintre noi! Pentru că Duhul Maicii Domnului cuprinde toată suflarea! Și mai mult de atât, vă încredințez eu pe dumneavoastră, îi cuprinde și îi ajută pe cei care se roagă ei. De aceea vedeți dumneavoastră că cei mai mulți creștini ai noștri îi auzi rugându-se către Maica Domnului. „Maica Domnului ajută-mă! Maica Domnului scapă-mă! Maica Domnului pașii tăi înaintea mea în călătorie! Maica Domnului fii la patul suferinței bolnavilor! Maica Domnului dă-ne bucuria și liniștea!” Pentru că ea ca o mamă, își cuprinde fii săi în inima ei și îi ajută. Problema lor necredincioșii, n-au decât să nu creadă!

Dupa Înălțarea Domnului, ea știind în afară de suferinzi pe Fiul ei, inima ei nu mai avea decât o singură dorință. Ca și ea să se pregătească să meargă la fiul ei și la Dumnezeu nostru al tuturor. Grija ei era acum pentru calatoria la sfârșitul căreia, știa că se va întâlni cu fiul ei iubit. Și atunci restu zilelor pe care le-a mai trăit după plecarea Fiului ei în Împărăție, nu a mai fost un timp de întristări ci de sfinte dorințe, de pregătiri, de a se întâlni cu fiul ei. Iată, cât de mult, avem noi de învățat de la Măicuța Domnului. Dorința noastră care este la ora actuală? Fară a face paranteze cu dorința de a vă întări sufletește, dorința noastră este că dacă am vazut-o pe Măicuța Domnului, înălțându-se la cer lângă Fiul ei preaiubit și dorința noastră trebuie să fie aceeași să ajungem acolo lângă ea, să fim acolo împreună să-I cântăm „Osana întru cei de sus, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!” să ne bucurăm cu ea pentru că ea ne ajută să ajungem acolo, ea ne curăță calea, ea ne deschide căile ca să ajungem la Domnul și tot ea ne va întări la sfârșit și va sta la judecata fiecaruia și o să vină acolo când toți demonii o să vină peste noi și va lupta pentru sufletele noastre.

Iubiților ! De aceea ea era mereu în legătură cu sfinții apostoli încurajându-i în lupta ce aveau de dus cu răspândirea credinței în toată lumea. Nu cu mult timp, însă înaintea de adormirea întru

Domnul, a chemat pe sfinții îngeri, pe toți sfinții apostoli ca pentru o ultimă bucurie pământească a ei și pentru a le împărtăși binecuvântarea ei din urmă. Și au venit toți sfinții apostoli în afară de Sfântul Toma, care sosise după înmormatarea ei, în grădina Ghetsimani. Atunci Toma mahnit, că nu a fost și el prezent înaintea de adormire ca și ceilalți apostoli a rugat pe toți cu lacrimi ca să-i deschidă mormântul și să sarute și el dreapta Maicii Domnului. Și

ruga i s-a împlinit! Dar mare le-a fost mirarea și apoi frica văzând racla goală! Domnul nostru Iisus Hristos înălțase nu numai sufletul Maicii Domnului ci și trupul. De aceea noi astăzi când îi cântăm „Întru naștere fecioria ai păzit întru adormire lumea nu ai părăsit”, pentru că ea a fost ridicată atât cu trupul cât și cu sufletul la Tatăl cel Cereșc în împărăția Sa.

Iubiților!

În chip sigur mergem și noi către sfârșitul acestei vieți pământești . Nu suntem nemuritori. Nu avem o viață foarte lungă, deși vedeti ca pe zi ce trece viața noastră se scurtează anii nu mai sunt de 90, foarte rar se întâmplă, ci sunt de 30-40. Foarte mulți tineri se duc, pleacă din lumea aceasta, foarte multă moarte în jurul nostru și noi trebuie să ne trezim pentru că acestea, sunt mesaje, din pricina greutăților noastre și a necredinței noastre. Dumnezeu îngăduie lucrul acesta, ca cel ce va mărturisi și se va trezi și-și va face rânduiala și va fi în comuniune și în ascultare cu Dumnezeu, acela va trăi cât va crede și cât va binevoi Dumnezeu. Dar ce avem noi de făcut, ce datorie avem noi de făcut, e să ne rugăm, să fim credincioși, să desăvârșim și să facem faptele bune, pe putearea noastră și să urmărim Măicuței Domnului, în ascultare și priveghere.

După cum spunea, cineva, de am fi lângă leagănul unuia care de curând s-a născut și ne-am pune întrebarea ce va fi el, la toate vom raspunde cu îndoiala. Va fi el medic vestit? Poate. Va fi el conducător de popoare? Poate. Va fi bogat? Poate?! Nimic din toate acestea nu știm sigur! Însă de un lucru suntem siguri. Că fiecare va muri. De aceea, aceasta știindu-o cu toți se cere să ne pregătim pentru momentul despărțirii noastre din viața aceasta. Și așa precum facem pregătiri pentru cele mai mici călătorii ale noastre, așa se cere și pentru această mare călătorie, unică, de unde nu ne mai întoarcem în lumea aceasta pământească, să ne pregătim duhovnicește. Să lăsăm la o parte toată grija cea lumească, să avem în vedere că dacă punem capul pe pernă a doua zi putem să nu ne mai ridicăm de acolo. Căci viața noastră este în mâinile lui Dumnezeu. Credem noi că suntem tari, credem că suntem sănătoși, credem că suntem puternici, avem impresia că stăpânim totul, nu iubite frate și soră. Nu uita un singur lucru! De la Dumnezeu am venit, la Dumnezeu trebuie să te întorci.

Aduceți-vă aminte de Iov. Câte a primit în viața lui și la sfârșit, el după atâta suferință, după o călătorie plină de tragedii, îi spune „gol am ieșit din pânțele mele, gol mă voi întoarce la Tatăl cel Ceresc”. Și dacă ar fi să deschidem acum mormintele, mare lucru n-am vedea acolo, deci asta trebuie să gândim noi. Dacă Maica Domnului, s-a înălțat la ceruri, alături de Fiul, de Tatăl cel Ceresc înseamnă că fiecaruia dintre noi, îi este pregătit locul acolo. Dar, atenție, să nu rămână locul vacant că altfel va fi vai și amar. **Amin!**

Pr.Ic.Stavr. Ioan Gavrilă

Troparul Praznicului Adormirii Maicii Domnului

„Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născatoare. Mutatu-te-ai la viață, fiind Maica vieții, și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.”

TREIME, BISERICĂ ȘI MISIUNE

Biserica se prezintă ca o statornicie desăvâșită, ca o temelie de neclintit despre care vorbește Sfântul Apostol Pavel zicînd: ” Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din unghiului fiind însuși Iisus Hristos. Între El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfințit în Dumnezeu în care și voi împreuna sunteți zidiți spre a fi lăcaș al lui Dumnezeu în Duh.(Efes. 2. 20-22)

Într-adevăr dacă reluăm imaginea unirii lui Hristos cu Biserica la Sfântul Pavel să constatăm că Hristos este Capul trupului Său, Capul Bisericii în același sens în care soțul este capul trupului unic al celor doi într-o căsătorie. La sfârșit de mileniu, asistăm la o confruntare acerbă între două concepții despre lume, cu influențe considerabile penru viitorul omului contemporan și al societății în care trăim. Unul dintre aspectele importante ale misiunii Bisericii privește catehizarea credincioșilor.

După aproape cinci decenii poporul român a rămas în mare parte credincios Bisericii Strămoșești. Însă cu tot atașamentul lor vădit față de Biserică, majoritatea credincioșilor noștri nu dispun de educație religioasă corespunzătoare.

Remediarea acestei deficiențe provocate de fostul regim comunist, care a interzis Bisericii să-și catehizeze credincioșii ei, se poate realiza atât prin predarea religiei în școală, cât și prin opera de catehizare care trebuie să fie promovată la nivel de parohie.

Pentru ca această misiune să fie încununată de izbândă, ar fi necesar ca învățământul religios să se extindă și să devină obligatoriu la toate cele douăsprezece clase ale învățământului pre-universitar.

Iar preoții la rândul lor, vor trebui să elaboreze programe de catehizare a credincioșilor atât în cadrul sfințelor slujbe, cât și în afara lor, prin ore speciale de catehizare sau prin difuzarea de literatură religioasă care să răspundă problemelor cu care se confruntă credincioșii.

Biserica este inima universului, centrul în care se hotărăsc destinele sale. Toți sunt chemați să intre în Biserici, pentru că dacă

omul este un microcosmos, Biserica este un macroanthropos, cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul. Ea crește și se compune, aducând la sânul său, unind pe Dumnezeu cu cei aleși. Lumea îmbătrânește și cade în gârbovire, în timp ce Biserica este neconținut re-ntinerită și înnoită de Duhul Sfânt care este izvorul vieții sale.

Toate condițiile necesare în vederea ajungerii la unirea cu Dumnezeu sunt date în Biserică. De aceea părinții greci o aseamănă adesea raiului pământesc în care cei dintâi oameni trebuiau să ajungă la starea de îndumnezeire. Desigur firea omenească nu mai are nemurirea și nestrîcăriunea sa de la început – dar moartea și strîcăriunea au

devenit calea spre viața cea veșnică, pentru că Hristos a luat asupra-și tot ce a fost pătruns de moarte și a zdrobit chiar moartea prin moartea sa.

Astfel Biserica are în același timp un caracter organic și personal, un accent de necesitate și libertate, atât obiectiv cât și subiectiv, ea este o realitate statornică și hotărâtă, dar totodată și o realitate în devenire. Unită cu Hristos, enipostaziată* ea este o

ființă teandrică a două firi, cu două voințe unite în mod nedespărțit unirea făpturii cu Dumnezeu realizată în persoana lui Hristos.

Pe de altă parte, în persoanele umane care sunt multe ipostasuri ale firii sale, Biserica nu-și atinge decât virtual desăvârșirea. Sfântul Duh s-a împărțășit fiecărei persoane. El deschide fiecărui mădular al Trupului lui Hristos plinătatea moștenirii dumnezeiești, dar persoanele umane, ipostasurile create ale Bisericii nu pot ajunge ”cu două firi”, dacă nu se înalță în chip liber către unirea desăvârșită cu Dumnezeu, dacă nu se realizează această unire în ele prin Sfântul Duh și voința lor.

Suntem chemați să împlinim, să ne realizăm, să ne construim persoana noastră în harul Sfântului Duh. Mărturisirea credinței este marea lucrare de rugăciune de mulțumire a celor aleși. Imnul ”Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot” închipuie înălțarea sufletelor către cerul îngerilor care în nemișcarea veșniciei totul se mișcă în jurul lui Dumnezeu, binecuvântând și cântând Tremei Celei de o Ființă.

Tatăl nostru închipuie înfierea noastră în Hristos și cântarea de la sfârșit: Unul Sfânt, Unul Domn, ne face să ne gândim la intrarea supremă a făpturii omenești în adâncul unirii dumnezeiești.

ENIPOSTAZIERE - Una dintre cele mai importante înțelegeri a întrupării Fiului lui Dumnezeu, pe care Leonțiu de Bizanț (+542) o aduce dogmei hristologice formulate la Sinodul 4 ecumenic de la Calcedon din anul 451, prin care se evita confuzia dintre „unirea după ipostas” și „unirea după natură” a lui Dumnezeu cu omul; asumarea firii umane de către Iisus Hristos

Cel care iubește vrea să facă mai mult bine decât să primească și dorește să înceapă a face bine, însă fără să fie observat.

Dacă doi sau zece oameni sunt uniți între ei, atunci fiecare își pierde condiția de om singur, înmulțindu-se de zece ori și vei găsi zece în unul și unul în zece.

Adevăratul creștin trebuie să simtă iubire pentru cei care au nevoie de ea și să-și folosească toate puterile pentru a face pace, însă așa cum vrea Dumnezeu, ca să fie numit fiu al Acestuia.

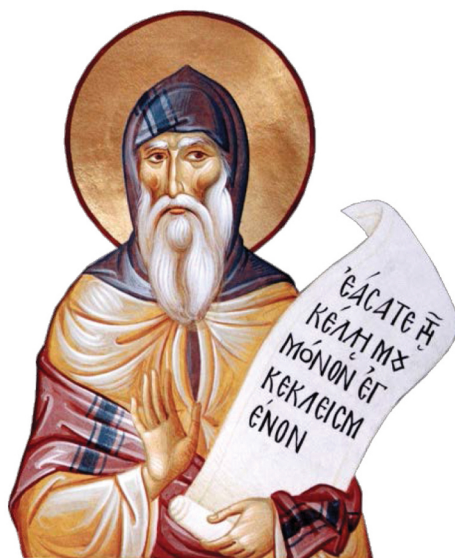
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Acolo unde există simțământul sărăciei duhovnicești, acolo există și doliul bucuriei, lacrimile care curg neîncetat și care pot curăța sufletul, făcându-l cu totul luminat.

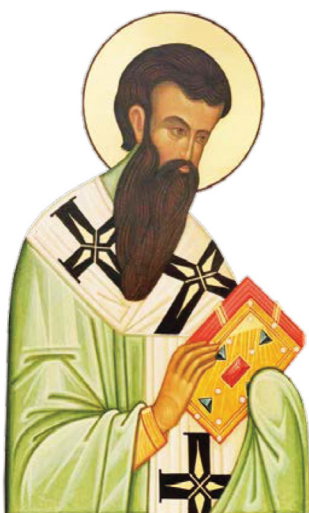
Fraților, Dumnezeu nu se uită la chip sau la înfățișarea exterioară a comportamentului, nici la strigătele noastre! Dumnezeu se uiă la inima înfrântă și smerită...

Acolo unde există smerenie adevărată, tot acolo există și adâncul smereniei. Acolo unde există smerenie, acolo există și strălucirile Sfântului Duh.

(Cuviosul Simeon Noul Teolog)

SPRĂVIRI DUHOVNICEȘTI

Plata ascultării este bună! Să ascultăm și noi de Tatăl cel Bun, Care se luptă pentru noi, prin cuvintele Sfântului Duh.

Să faci ascultare întotdeauna, iar mâinile tale să-ți fie întotdeauna întinse pentru a-i ajuta pe cei cărora le faci ascultare!

(Sfântul Vasile cel Mare)

Credința este cea care lasă în loc gândirea noastră.

Neîncetat trebuie să avem lămpile credinței aprinse și să nu dormim cuprinși de lene, ca să nu vină pe neașteptate Cel pe care-L așteptăm și să ne găsească fără hrană, ulei sau săraci în fapte bune, lipsindu-ne de iubirea Marelui.

(Sfântul Grigorie Teologul)

Cu cât cineva este mai sărac, cu atât este mai fericit, pentru că nu se îngrijește de multe.

Așa cum străinii se rătăcesc într-un loc necunoscut, tot așa sunt și cei care nu se îngrijesc de viața duhovnicească, pentru că dorința (pofa) râde de ei.

(Sfântul Cuvios Antonie Cel Mare)

Dacă-ți omori poftele și patimile nestăpânite îi vei plăcea mai mult lui Dumnezeu decât atunci când ții post negru și-ți chinuiești trupul.

Dacă vrei să-ți învingi dușmanii, repede și ușor, atunci, frate, trebuie să te lupți neîncetat cu bărbăție cu toate patimile pe care le ai.

Frate, trebuie să știi că lupta cu patimile nu poate fi ocolită de nimeni, nici cât trăiește, nici după! Iar cel care nu se luptă cu patimile pentru a le birui, va fi nevoie să moară.

(Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul)

O, Măicuță Sfântă!

O, Măicuță Sfântă
Maica mea și a ta,
Cheamă-mă la Tine
La icoana Ta.

Nu mai plânge Maică
Ca de al Tău dor,
Curge un pod de lacrimi
Către al Tău Fecior.

O, Măicuță Sfântă
Către Tine vin,
Și cu a Ta povață
La Hristos mă-nchin.

Și cu haină nouă
Vreau eu să mă-mbrac,
Cu ale Tale lacrimi
Eu m-am curățat.

O, Măicuță Sfântă
Sfânt Acoperământ,
Îmbracă Pământul
Veșnic cu Duh Sfânt.

Și de-aș fi o liră
Și doară un vers,
Aș trăi eu veșnic
Să mă luminezi.

Mâna mea îți scrie
Ochii mei îți plâng,
Ruga mea se înalță
Pentru al Tău pământ

Nu ne uita, Maică
Maica tuturor,
Căci noi suntem fii
Dintr-al Tău popor.

Autor: Adriana Istudor

O, Sfinte Brâncovean

O țară întreagă de-aș umbla
Mereu sunt pe cărarea ta
O, Sfinte Brâncovean!

Colindele de ar putea
Cu brâul tău s-ar încununa
O, Sfinte Brâncovean!

Biserici mândre-n țară ta
În flori de ie s-ar îmbrăca
Și însemnele-ți de Ban purta
Ca Basarab te-ar indica
O, Sfinte Brâncovean!

Grădina ta mereu creștea
Și tu sădeai mereu la ea
O, Sfinte Brâncovean!

Palate întregi tu ridikai
Mereu la sfat te împuneai
Și înțelept te arătai
Și îngerii din cer plângeau
O, Sfinte Brâncovean!

Iar țara ta, mândră cunună
De lauri și de voie bună
Tu lui Hristos o dăruiai
O, Sfinte Brâncovean!

Dar țara întreagă ea gemea
Pământul se cutremura
Și piatra mi se răsuca
Și lacrimi-n râuri se-unea
La vestea crudă a sorții grea
O, Sfinte Brâncovean!

Căci capul tău, ei îl jertfeau
Pe altarul Păcii îl aduceau
O, Sfinte Brâncovean!

Căci tu, prin moarte cumpărai
O Românie-n Sfântul Rai
O, Sfinte Brâncovean!

Autor: Adriana Istudor

În chip de nemurire, la ceas de pomenire... Poet și poezie în limbi de-nveșnicire

În după-amiaza zilei de 15.06.2016, la orele 17.00, în parohia Chichiș, Protopopiatul Sfântu Gheorghe, a avut loc întâlnirea duhovnicesc-literară numită generic *Seara Românească*, prilejuită de împlinirea a 127 de ani de la mutarea la ceruri a Poetului Mihai Eminescu.

Evenimentul a debutat cu slujba Parastasului marelui Poet național Mihai Eminescu și a vrednicului de pomenire Schiarhimandrit Iustin Pârvu, de la Mănăstirea Petru Vodă, precum și a marilor personalități locale adormite într-un Domn, săvârșită sub protia Preasfințitului Părinte Andrei, în mare sobor de preoți și diaconi.

A urmat apoi începând cu ora 18 o mare serbare a sentimentului poetic autentic eminescian în clădirea Căminului Cultural din localitate, programul cuprinzând poezie și cântec inspirate din opera marelui poet, susținut de tineri interpreți din Eparhie, dar și de ASCOR Brașov, fiind și prilej de lansare a unui volum de cultură și tradiție intitulat „Însemne ale nemuririi eminesciene”, ce a apărut sub semnătura doamnei Catinca Agache.

Atât la slujba Parastasului, cât și în Căminul Cultural, Preasfinția Sa a îndemnat pe cei aflați de față cu ocazia acestei mari sărbători a localității, preoți și credincioși, să își păstreze dreapta credință, limba și tradițiile, rămânând aleși prieteni ai casei lui Dumnezeu, sămânță a ortodoxiei și cuminiți copii ai unei mame iubitoare: Biserica.

Întregul eveniment a fost gândit și găzduit, în urma parteneriatului realizat între Parohia Ortodoxă Chichiș și Asociația „Români pentru Români” sub binecuvântarea Preasfinției Sale, Preasfințitului Părinte Andrei, Episcopul Covasnei și Harghitei.

A consemnat,
Pr. drd. Panciu Laurențiu-Gabriel
Sursa: www.episcopiacvhr.ro

Episcopia Ortodoxă a Covasnei și Harghitei
Parohia Ortodoxă Română Chichiș
Asociația „Români pentru România” Făgăraș

SEARĂ ROMÂNEASCĂ

la pomenirea poetului național
MIHAI EMINESCU
~127 ani de la trecerea la Domnul~
Biserica Ortodoxă „Sf. Treime” Chichiș

~15.06.2016~
~ora: 17:00~
Vă așteptăm cu drag !!!

Contact:
Pr.Ic.Stavr Ioan Gavrilă - 0751.172.192

INTRARE
LIBERĂ

EVENIMENTE

